

Αιώνια θάνε ἡ ἀγάπη μας !
 Λευκή καὶ κόκκινη !
 Ὁ φόβος τοῦ κόρου—ὁ θάνατος τῆς ἀγάπης—
 δὲν θὰ ταράξῃ ποτὲ τὴν ἀρμονία τῶν φιλιῶν μας,
 δὲν θὰ παγώσῃ ποτὲ τὴ λάβα τῆς ἀγάπης μας !
 Θάλασσα ἀπέραντος ἡ ἀγάπη μου καὶ τὰ φιλιὰ
 μου κύματά της, ποῦ θ' ἄρχονται πότε ἀπαλὰ ἀπαλὰ
 νὰ σοῦ φιλοῦν τὰ πόδια καὶ νὰ σου ψάλλουνε γλυκὰ
 τ' ἄπειρα κάλλη τ' ἀμύθητα πλούτη, ποῦ θὰν κρυμ-
 μένα στὰ στήθεια τῆς μάνας της—καὶ πότε πάλι
 θὰ ξεσποῦν ἀπάνω σου μὲ μάνητα ἀφρισμένα νὰ τοῦ
 μοιρολογοῦν τὸ πόνο τῆς ἀγάπης ποῦ τὰ γέννησε !
 Θάμεθα μόνοι, ὀλομόναχοι στὸ σπιτάκι τῆς ἀκρο-
 γιλιᾶς, μόνοι μὲ τὰ φιλιὰ μας.
 Καὶ θὰ καίνε τὰ χεῖλῃ σου.
 Καὶ τὰ φιλιὰ σου θὰ μοῦ καίνε τὰ χεῖλῃ !
 Καὶ πόθοι ἀνήμεροι θὰ κυκλώνουν τῆς καρδιᾶς
 μας. Ἐπιθυμιᾶς πύρινες θὰ φλογίζουν τὰ κορμιά μας.
 Ὁρμητικὸ τὸ αἶμα μας θὰ χύνεται στῆς φλέ-
 βες μας.
 Φλόγες θὰ κυκλοφοροῦν στῆς φλέβες μας ! . . .
 Τὰ λευκά μου τραγούδια—θὰ γίνονται κόκκινα.
 Κόκκινοι πόθοι θ' ἀκολουθαίουν στὴ ψυχὴ μας ! . . .
 Μὰ ἡ Ἀγάπη, ἄπονη, ζηλιάρα θὰ παραστένει
 πάντα κοντὰ μας, νὰ μᾶς θυμίζει ἀδιάκοπα τὸν ὄρ-
 νο μας. Τὸ θάνατο θὰ μᾶς θυμίζει !
 Τὸ θάνατο ποῦ θὰ ὀρκισθοῦμε, γιὰ τιμωρία, στὰ
 κορμιά μας νὰ δώσουμε, ἂν παύσωμεν αἰώνια τοῦ
 βωμοῦ της καὶ τοῦ πόνου νάμεθα μύσται.
 Θυσία μεγαλόπρεπη στὸ βωμὸ της νὰ προσφέρουμε
 κάθε μέρα τὴν ἡδονὴ καὶ τὸ πόθο ! . . .
 Καὶ τὸ κόκκινο ὄνειρό μου μεγαλώνει, ὀλοένα με-
 γαλώνει . . .
 Ἡ ὁδὸν τοῦ πόθου σφιχτοδένει τὴ ψυχὴ μου.
 Σέρνομαι στὴν ἡδονὴ τοῦ πόνου ὅπως τὸ ποτάμι
 σέρνεται στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιालοῦ.
 Κύματα πόθων ἀνεβαίνουν καὶ πνίγουν τὴ ψυχὴ
 μου ! Ἡ γλύκα τοῦ θανάτου χύνεται στὸ αἶμα μου !
 Ἡ προαίσθησις τῆς ἡδονῆς τοῦ πόνου λυγίζει
 τὰ γόνατά μου !
 Ἀνατριχίλες κρυφὰς περνῶν τῆς σάρκας μου !

Ἐνα μαχαίράκι δίκοπο νικέλινο, σὰν στιλέτο,
 ὡμορφο καὶ γυμνὸ θὰ βρίσκεται πάντοτε κατ' ἀπὸ
 τὸ προσκέφαλό ποῦ θ' ἀναπαύεται παρθενικό, ὡμορφο
 τὸ κεφάλι σου, μὰ μόνο :

Τὸ φυλαχτὸ τῆς ἀγάπης μας !

Κι' ἂν κάπου τὰ ἡλιοχαράματα, νικημένοι ἀπὸ
 τὴν ἀκράτητῃ ὀρμὴ τῶν πόθων καὶ τῶν ὀργασμῶν,
 βρεθοῦμε ἀγκαλιασμένοι σὲ παναρμόνιο ἀγκάλιασμα
 δὲν ἔχω παρὰ νὰ ξαπλώσω τὸ χέρι μου κάτω ἀπὸ
 τὸ μαξιλάρι σου . . .

Κοιμμένο, ἐξηντημένο, γυμνὸ, πανώριο τὸ κορμί
 σου θὰν ξαπλωμένο στὰ γόνατά μου.

Τὰ ὡμορφα μάτια σου θὰν κλεισμένα ἐλαφρὰ
 ἐλαφρὰ γύρω των μαῦρος κύκλος θὰ τὰ σκιάζει.

Τὰ χεῖλῃ σου χλωμά, κατάχλωμα, στεγνά ἀπὸ
 τὰ φιλιὰ τῆς νύχτας θὰν μισανοιγμένα σὰ νὰ γυ-
 ρεῦνουν κι' ἄλλα φιλιὰ, ἀκούραστα ἀπὸ φιλιὰ !

Θὰ νοιώσῃ τὸ κίνημά μου τὸ κορμί σου !

Θὰ τιναχθῇ ὅλο τὸ κορμί σου στὴν ἰδέα τοῦ θα-
 νάτου.

Τὰ κατάσπρα χέρια σου μὲ τὰ κρινένια δάκτυλα
 θὰ πλεχτοῦν γύρω στὸ λαιμό μου !

Τρομασμένα τὰ λιγωμένα μάτια σου θὰ στηλω-
 θοῦν στὴ μορφή μου μὲ κάποια ἀόριστη ζωῆς ἐλπίδα.

Μὰ ἡ χλωμάδα τοῦ θανάτου θὰν χυμένη στὸ
 πρόσωπό μου. Σπασμωδικὰ τὰ δάχτυλά μου θὰ
 σφίγγουν τὸ μαχαίρι.

Τὰ χεῖλῃ σου ! κλειστὰ τὰ χεῖλῃ σου θὰ μοῦ ζω-
 γραφίζουν μὲ κόκκινα, κατακόκκινα χρώματα τὴν
 ὡμορφάδα τῆς ζωῆς. Κουλουριασμένο τὸ κορμί σου
 ἀπάνω μου θὰ μοῦ ψάλλῃ τ' ἀπύκρυφα κάλλη τῆς
 ἡδονῆς, τῶν πόθων τὸ ἀσύλληπτον θέλητρον. Ὅλα
 σου, ὅλα σου θὰ μοῦ λένε νὰ ζήσω ! Ὅλα σου, ὅλα
 σου θὰ τονίζουν σὲ παναρμόνιο ἦχο τὸν ὕμνο τὸν
 πανώριο τῆς ζωῆς.

Μὰ ζηλιάρα, ἄπονη ἡ Ἀγάπη θὰ ζητᾷ τὴ θυ-
 σία της καὶ σιγὰ θὰ μᾶς ψάλλουν μὲ Σειρή-
 νος φωνὴ τῆς ἡδονῆς τοῦ πόνου τὸ ἀφάνταστο θέλ-
 γητρο, τοῦ θανάτου τὸν ἀθάνατο ὕμνο ! . . . Καί...
 χλωμός, κατάχλωμος θὰ σκύψω ἀπάνω σου, τὰ χεῖ-
 λῃ μου θὰ κολληθοῦν μὲ τὰ δικά σου ἀπότομα.
 Μὰ τὰ σπασμωδικὰ κλεισμένα δάχτυλά μου δὲν θ'
 ἀνοιχτοῦνε... Καί...

Τὸ αἶμα σου κόκκινο καὶ γοργὸ θὰ βάψῃ τὰ πάλ-
 λευκα σεντόνια τοῦ κρεβάτιοῦ ! . . .

Τὸ αἶμα μου θὰ σμίξῃ μὲ τὸ δικό σου, θὰ πλημ-
 μύριστῃ τὸ κρεβάτι.

Πορφύρα θὰ γίνουν τὰ σεντόνια !

Πορφύρα μεγαλόπρεπη τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγάπης !
 Τίποτε δὲν θὰν στὸ κόσμῳ κόκκινο σὰν τὴν πορ-
 φύρα ποῦ θὰ μᾶς σκεπάζῃ ! . . .

Κόκκινο σάβανο ! . . .

TAKHE

Ἑλένης Γεωργαντῇ

Τὸ μυστικὸ
 Salon τῶν Παρισίων